

Piotr Kowieski

oswajanie ciszy

Piotr Kowieski
oswajanie ciszy

WISZKA

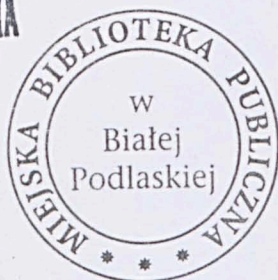
Prekierując Działani Wiedzy o Regionie
z wynerami szecunlu
Piotr Kowieski
Białe Podlasie 10.03.2017

Towarzystwo Miłośników Podlasa
Biała Podlaska 2017

BIBLIOTECZKA
PODLASKIEGO KWARTALNIKA KULTURALNEGO
(nr 24)

ISBN 978-83-942072-3-6

REGIONALIA

XIII B
— KOK

145240

221.162.1-1

Wstęp:

dr Eligiusz Dymowski

Wybór, redakcja i skład:

Grzegorz Michałowski

Projekt okładki oraz ilustracje
w zbiorze: *Piotr Kowieski*

Miejska Biblioteka Publiczna
Biała Podlaska

0000041796

Druk: Pracownia Poligraficzna Miejskiej Biblioteki
Publicznej w Białej Podlaskiej, ul. Warszawska 12 A

Gdy miłość ubiera się w wiersz ...

Człowiek buduje swój świat w oparciu o konkretne doświadczenia i przeżycia. To co go otacza jest idealną formą z której wyłania się nieograniczona możliwość poszukiwania prawdy o sobie. Wrażliwy słuch i czujne oko mogą dogłębnie przeświecić rzeczywistość i pozwolić unieść się zmysłom ponad wszelkie bariery i granice, za którymi roztacza się już tylko nieskończoność. Wisława Szymborska uważała, że ludzkie życie *nie rozgrywa się nigdy w ponadczasowej pustce, ale na scenie jako tako umeblowanej*. Tylko to co widoczne i namacalne może być w danej chwili prawdziwe, reszta natomiast zawsze pozostanie kwestią smaku wyobraźni. Dlatego żaden prawdziwy poeta *nie lekceważy nigdy materii świata, przykłada dużą wagę do opisu konkretnej sytuacji, ma serce do szczegółu i ulotnej chwili*¹.

W tę filozoficzną prawdę doskonale wpisuje się najnowszy tomik Piotra Kowieskiego „oswajanie ciszy”, który otwiera przed czytelnikiem ogromny teatr wiersza. Na jego scenie rozgrywa się ludzki dramat, wzajemność i pragnienie szczęścia. Podzielony na trzy części-tematy układ książki jest logicznie przemyślany. Od początku bowiem zakłada i buduje pewne napięcie myśli i uczuć, gdzie poeta używając zgrabnych metafor i słów opisuje swój intymny świat, tak skądinąd

---

¹ Cytat za: Michał Rusinek, *Nic zwyczajnego: o Wisławie Szymborskiej*, Kraków 2016, s. 115. Są to cytaty z mowy wygłoszonej przez Noblistkę z okazji otrzymania w 1990 r. Nagrody Goethego we Frankfurcie.

bliski wrażliwemu odbiorcy. Stąd też ciągle tu zwroty ku intymności, zanurzenia w prywatność, to znów jakby płochliwe oddalanie się i ściszenie głosu, które razem wirują nieustannie w tym osobliwym poetyckim tańcu. I co najważniejsze, nie są one wcale w mówionym sobie literackim chwytem, ale uwiarygodnionym przeżywaniem zwykłej codzienności, zakotwiczonej w głębokich relacjach z innymi, pośród miłosnych westchnień i wyznań, w relacjach ze światem dostępnym tak realnie, że aż na wyciągnięcie ręki, z tym, co zachowane w pamięci, we wspomnieniach, a nawet w snach.

Poeta oswaja ciszę pośród majestatycznych zimowych tchnień, w nocnej uwerturze uderzeń serca i zadumań. Prowadzi przez świat jak dobry przewodnik, któremu powierzono odpowiedzialne zadanie, aby ktoś nie zatarał najważniejszych śladów, po których również inni będą mogli dotrzeć kiedyś do swych miejsc szczęśliwych. Dlatego szczerze wyznaje w jednym ze swoich wierszy ...

(...)
*pokazałem ci
 strzępy przeszłości
 i ślady
 wyszeptanych w ciszy słów
 z samego dna szuflady*

Tak rodzi się pewien porządek wytyczający dokładne granice marzeń, z których *wieczorami cerujemy czułości*. Bo przecież ludzkie szczęście – jak mawiała Szyborska – potrzebuje dobrego umeblowania.

Wiersze Piotra Kowieskiego, te *kanciaste rymy*, co *tulą się do siebie*, nie mogą pozostać bez odpowiedzi

czytelnika. W szarościach dni i ciemnościach nocy dają przecież światło i nadzieję. Może i dzięki nim warto będzie w życiu ratować rzeczy małe i wielkie. Ich kształt nie ma żadnego znaczenia. Niechaj więc żyją w cichych zakamarkach duszy i budzą ze złych snów. Bo przecież po to właśnie zbiera poeta ...

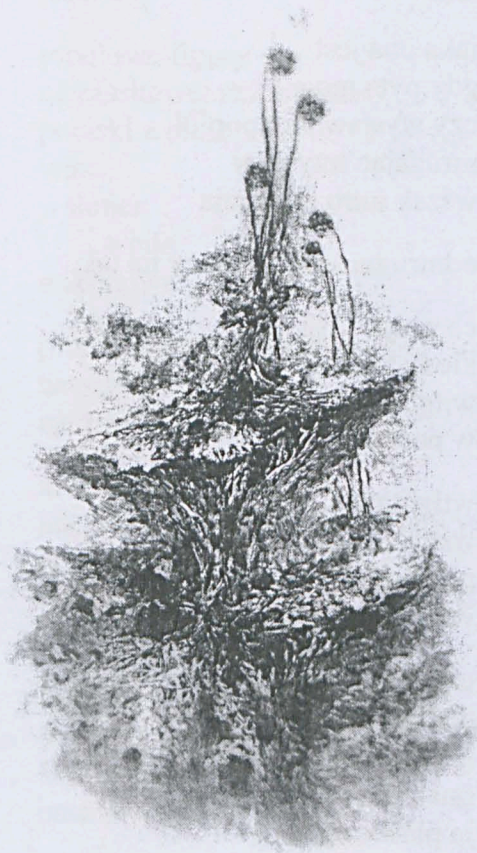
*ich pogubione strzępy
skrawki snów
w bieli bladego świtu
zziębnięte i niczyje
(żywe)
utyłane w srebrnym pyle księżycy
piachu
i resztkach nocy*

Eligiusz Dymowski

*fastryguję wrażenia
widoki chmur zszywam
z blaskiem twych
oczu ... (P.K.)*

dedykuję Basi

ściegi miłości

ona

jaka ona jest
gdy pyta mnie
czy wystawiłem popiół
mrużąc trzy razy
wszak jutro zabierają

odmrużnąłem dwa razy na tak

co czuje
kiedy zniecka
wilgotnieją jej oczy
w poświęceniu telewizora

wilgotnieją i moje
wstydę się
nie ujawniam
współodczuwam w ukryciu

czy jeszcze pamięta
dziką wyspę na Bugu
piaskowe pole naszych zmagania
ona marszałkini błotna
ja piaskowy król

nasz bój

topolowe figury
na piaskowej szachownicy

pociski z błota

wiatr

    słońce

        woda

wiklinowa piechota

pierwsze potyczki plany

nasza zatoka świi

nasz marsz na Rzym

dziś widzę

jak często przegrywaliśmy bitwy

lecz wojna trwa

ona marszałkini błotna

i ja piaskowy król

dziś nasze psy nasz syn

to nasza zatoka świi

Grabarską prowadzimy

nasz marsz na Rzym

fastrygant emocji

fastryguję wrażenia
widoki chmur zszywam
z blaskiem twych oczu

a gwiazdziste niebo z
miarową melodią twych oddechów

co za uczta

twe włosy rozsypane na poduszce
są jak horyzont,
linia nocy i dnia

mój krój

czasami łątam marzenia
ja fastrygant emocji
grubą nicią wieczorem
od niechcenia

mój wzór

wyrwy powstałe po
niedopowiedzianych słowach

obszywam chęcią ich usłyszenia

mój cyrk

wieczorami ceruję czułości
w motywy
desenie różnorakie

ozdabiam
lamówkami spojrzeń
nicią porozumienia
szumem wiatru

hodowca uśmiechów

dziś powiedziałem ci
za dużo kilka słów
wysadziłem parę min które chciałem
rozbroić

wieczorne powietrze zrobiło się
nagle gęste
jak przed burzą

ty wiesz że hoduję twoje uśmiechy
w pudełku po butach
zaglądam do nich kiedy śpisz
w świetle lampy wyglądają prawie tak
dobrze
jak za dnia
karmię je czułym spojrzeniem
poję rosą

a potem późną nocą
z księżycem w tle
wypuszczam na wiatr
i obserwuję

napawam się

uśmiechy - liście
ja słoń ze składu porcelany

jutro gdy noc się skończy
księżyc zblednie
a gwiazdy staną się bardziej umowne
wsluchaj się w hałasujące motyle
najgłośniejsze stają się w południe

i uśmiechnij się
bo kocham twoje uśmiechy

nasz kod

chciałbym wiedzieć
co o mnie myślisz
marszcząc brwi i włosy
przezesując ręką

i drga ci kącik ust
gdy zaciskasz wargi
wtedy chwila trwa wieczność
i staje się męką

już wiem o czym myślisz
wysyłam sygnały
naszym kodem Braille'a
i potrząsam duszą
bez słów

po co słowa
w milczeniu – tak jesteś mi bliska

a cisza grzmi jak bębny
zrozumieć mnie musisz

27.07.2013

wiklinowy koszycek

ty milczysz
a ja płonę
niemoc gniotąc w rękę
jak ligninową chusteczkę

dla ciebie
parę chwil temu
gwiazdy zbierałem po ciemku
w wiklinowy koszycek

gdy milczysz
to się boję
o wiklinowy koszycek
o nas o syna o psy
i o gwiazdy troszeczkę

wciąż milczysz
a ja płonę
niemoc gniotąc w rękę
jak ligninową chusteczkę

***

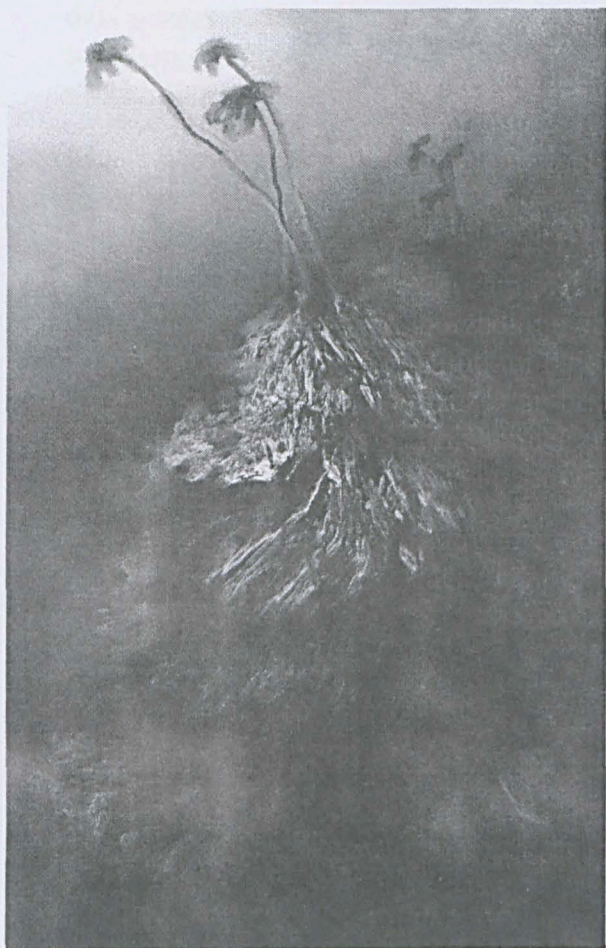
październik rozsiadł mi się
na kolanach
jak król
pan na włościach
w deszczowym surducie

obsypały się ściany
złuszczeniami nudy
nasz dom się zaczerwienił
zażółcił
zarudził

i zatrzeszczały suche liście
w ornamentach tapet
umbrami i sepiami
w brzoskwiniowym blasku

a potem ujrzałem wiatr
w katedrach twych dłoni
grający przepięknie
na paciorkach kostek
gdy miłość lałaś z czajnika
do szklanek
(jak kawę)
a włosy twe jak żdźbła trawy
lśniły w rudym słońcu

do niej

nie rób tyle hałasu
wymownymi spojrzeniami
nie pruj naszego nieba
hałasem milczenia
bitwa bez słów czyni bez rąk
znaczenie bez znaczenia

nie patrz na mnie
w ten sposób
nie jestem tchórzem
czasem chowam się
przed tobą i ludźmi
z wygody

za słońcem albo
w burzowej chmurze

dziś pozszywaj te nasze niebo
trudnym ściegiem wielkiej miłości
i na okrętkę - to łatwe

zaszyj wyrwy milczenia
rozpal od nowa ogień
mopem rozgoń burzowe chmury
i przywróć prostym słowom sens
to znaczenie dla znaczenia

gładź mnie trawą pój rosą
a wtedy ja wyszarpię ci
kawał szczęścia na nasz
życiowy rosół

postaraj się i nie bój
nie poddawaj
znajdź na mnie sposób

spacer

zabieram cię na przelotny spacer
jakby to dziwnie nie brzmiało
my wiatr liście

melodia starych drzew
bez żadnej fałszywej nuty

nie bój się
rozłóż ręce i leć
niepotrzebne dziś buty

pofruniemy bulwarem
bez latarni
wzdłuż rzeki
w kierunku budki strażnika granicznego
po białoruskiej stronie
latem rosną tam najśłodsze porzeczki
a powietrze ma smak dojrzałego melona

spójrz w dół
rzeka dziś taka zmierzwiona

to najpiękniejszy bulwar
do latania w tej części
świata

wracając zajrzemy jeszcze w
zastawione sieci
wybierzemy z nich
wszystkie gwiazdy
w domu schowamy do szuflady biurka

zimą będą migawką
wspomnieniem
przelotnego spaceru

najpiękniejszym bulwarem
wzdłuż rzeki

do Basi

tańcz

życie jest takie krótkie
kwiaty pachną tak intensywnie
a nocne powietrze aż iskrzy
naładowane elektrycznością

tańcz

na krawędzi wulkanu
naszego podwórka
jakby świat miał się zaraz skończyć

dziś księżyc
jest naszym substytutem szczęścia
jak kula pod sufitem
dyskoteki
a nawet ładniejszy

tańcz

tylko nie
przekraczaj linii którą narysowałem
(za nią mieszkają nasze demony)
nie pytaj czemu ja...
nie wspominaj że dziś
dopiero dwudziesty
a my na koncie mamy tylko stówę

to aż stówa
a już dwudziesty

mamy jeszcze coś
co jest bezcenne...

tańcz

i nie deptaj mi po butach
niech twoje włosy pachną
szampanem

...tańcz

uczę się Ciebie

uczę się ciebie
na pamięć
ciągle uzupełniam mapy

nanoszę poprawki

zliczam piegi
porządkuję obszary
smutku i radości
oznaczam brzegi
linie napięć
i wybuchów złości

segreguję nastroje
łączę w zbiory

zapamiętuję
ubieram w kolory
dodaję zmarszczki

odejmuję urazy
mnożę uśmiechy

niebezpieczne miejsca
wyrwy bezradności
oznaczam
wykrzyknikiem

upadki
dzielę przez
dwoje

narodziny planet

odkryłem nieznaną mi
planetę
na krawędzi galaktyki
twojej źrenicy
gdzieś na
peryferiach kosmosu
twoich oczu

w konstelacji piegów
dostrzegłem zakłopotanie
zaplątało się w rdzy
jak palce
w paciorki różańca
rumieńcem wstydu

ubrana w niepewność
zapewniasz że
nic się nie stało
błądząc spojrzeniem
w gąszczu tapetowych kwiatów

czasem planety rodzą się
i umierają
w ciszy pokoju
ornamentach tapet
głębi twoich oczu

...rano

listopadowo

dziś spadł pierwszy śnieg
i ostatnie liście z magnolii
wtulona w koc
marzysz listopadowo
ptaki za oknem
uwijają się w berberysie
bardziej pracowicie niż zwykle

nie wiesz że przycupnąłem
na belce pod sufitem
obserwuję cię z ukosa już jakiś czas
porównując czerwień
zmarzniętych jagód i twoich ust

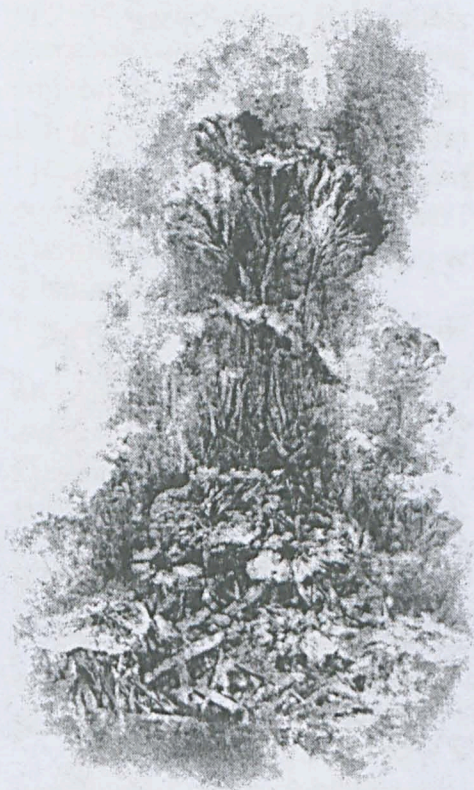
utkana jesteś z wątpliwości
nicią pajęczą
w konstrukcje astralne
codziennie określasz się na nowo

to lepiej widać z wysokości
sfruwam do ciebie na wspólną kawę
... po cichu
żeby nie wypłoszyć ptaków za oknem

szum skrzydeł rozwiewa melancholię
listopadowo

*nad ranem mróz lizał szyby
w desenie bezbarwne
skłębionych kwiatów
i lodowych gwiazd ... (P. K.)*

mrowienie w sękach

wieczorne impresje

ziemia dziś ciężko dyszy
wypiętrzając horyzont
po nieboskłon
między nią a niebem
majestat kasztanów
i uwertura owadów
w pejzażu bez słońca

strzępy wieczoru
rozsiadły się na gałęziach
jak ptaki
aksamitem czerni

ptaki powiędły z upału
jaśminy mdleją z gorąca

podaj mi rękę aniele
zanim stanie się ciemność
i skończy się świat
a wszystkie gwiazdy runą
do pobliskiej rzeki

podaruj uśmiech
oddam ci ufne spojrzenie
i wieczorne rozmyślania
w oczekiwaniu na sen

rzeczy ważne

opowiedz mi o
rzeczach ostatecznych:
śmierci przemijaniu
i Bogu
i jeszcze o zielonych pomidorach
co nadają sens życiu na przednówku
i trwodze zabijanych koni
o lśniących grzywach
i oczach zasnutych mgłą

opowiedz o bezradności pana
z dzielnicy cudów
i jego odmrożonych palcach
ławka w parku i piękny sen

o głośnych motylach
i żarłocznych ważkach

wczoraj zbierał na chińską zupę
ochłapy litości

wspomnij o rzeczach ważnych
o miłości nadziei i jesiennych liściach
bo życie musi mieć sens

skup się
tylko proszę wyłącz wiadomości

za sto lat

czy za sto lat
śnieg będzie jeszcze biały
a łóżysko ziemi
nie zatrze się od zbyt dużej ilości
ludzkich krzywd

czy za sto lat
niebo nie rozpadnie się na kawałki
spływając na ziemię deszczem łez
od którego kwiaty
przestaną pachnieć
i nabiorą łzawego koloru

cera ludzi zrobi się ziemista
jak ich sumienia
(o ile w ogóle będą ludzie)

pomyśl
sto lat
to ziarnko w klepsydrze
nieskończoności

blade słońce
szare kwiaty
i wiatr chowający się za
wielką kupę śmieci
nie chcący wiać

czy za sto lat
ktoś będzie jeszcze
pamiętał
że tu byliśmy
i jakie to będzie miało
znaczenie

wspomnienia

pamiętasz ciężar nieba
podpartego rozmachem
twoich ramion
gdy wiatr we włosach liści
wygrywał niepokojące melodie
a burza napierała grozą
ze wszystkich stron

czy żywica uderza ci do głowy
i czujesz mrowienie w sękach
na wspomnienie słońca
i urody majowych poranków
rodzących się w zaułku rzeki

wspominasz ptasie sejmiki
w górnych sektorach twojej korony
zaczynające się wieczorami
kończące nad ranem
w oparach porannych mgieł

musisz pamiętać
wschody i zachody słońca
jego wędrówkę
po niebie
deszcze meteorytów
i gasnących gwiazd

i mróz
i śnieg
i deszcz stojący
wiosną w łąki dołku

ma nogo stołowa
mój królu bez ziemi
odarty z korzeni

z osikowego drzewa
mój ty osikowy kołku

dziurawe serce

jej oddech niepewny,
jest jak szept
jak migotliwe tchnienie
spłoszonych gołębi
rwanych do lotu
nieznaną potrzebą

życie zawieszona na
dwóch nitkach chirurgicznych
podbite nerwowym pulsem
dziurawego serca
i kołatanem duszy

nitki są amerykańskie
mocne
z gwarancją
na tysiąc wierszy
i milion oddechów

przezroczysta skóra
jak kartka papieru
zasinia się niekiedy
idiomami
wykwita pęknięciami
żyłek słów
porasta rymami

lecz ciągle
pokryta jest
kropelkami strachu

dziurą w sercu
ucieka z niej życie
tędy gubi też wiersze

jest tu tylko na chwilę
od dawna zapuszcza korzenie
w bryle nieba

wieczór z ryżem

wczoraj padał deszcz
a wiatr
poukładał liście
na mozaikach trotuarów
w rudą szachownicę
deseni wielobarwnych
wśród drzew pożółkłych
wyschniętych łopianów

wczoraj padał deszcz
mówiłaś coś o ego
i piliśmy dużo piwa
chrzczonego
wczorajszego

i pamiętam jeszcze
Marka Kowalskiego
i Kanta

i niebo
co gwiazdziste nade mną

co we mnie

dziś deszcz nie pada
a wiatr co liście poukładał
schował się w krzakach

nie wypada
tak milczeć
          dziś
ty i ja
my
i nasz tajny znak
nasz wieczór z ryżem
zawsze na kacu
pomidorowej ma smak

(1999)

błysk

wieczność błysnęła na mnie
metalowym kapsłem
gdy podnosiłem się z kolan

z wrzaskiem wron

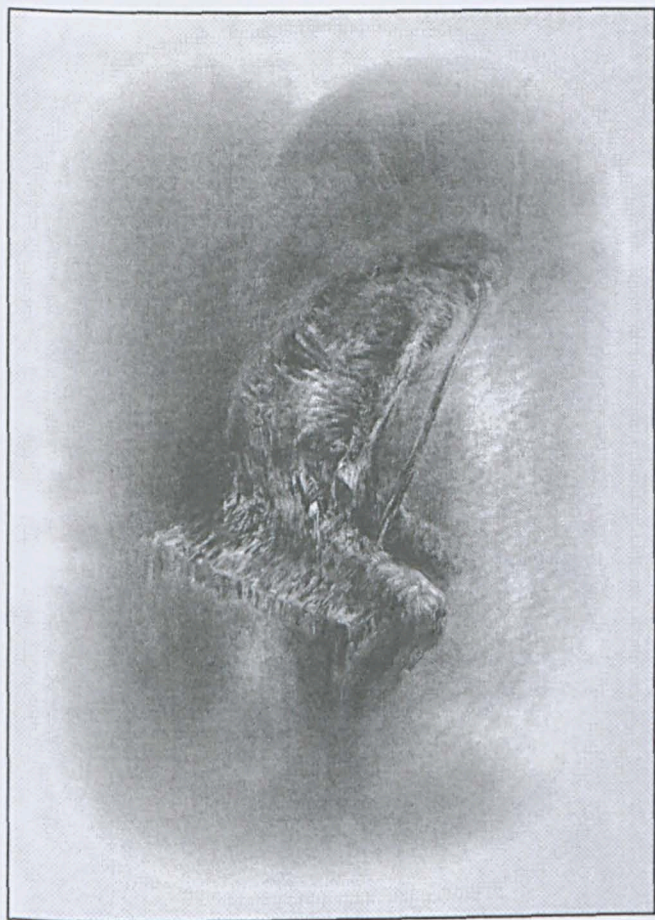
całe niebo
odbite w kawałku szkła
wczoraj była sobota
i wiatr kręcący liśćmi
na trzy czwarte

z wrzaskiem wron

stłumione dźwięki
samochodowego "bum-boxa"
bum bum bum
zmieszane z zapachem pobliskiej pizzerii

i wrzask wron

a jednak dostrzegłem go
gdy podnosiłem się z kolan

Grabarska 89

mój dom stoi
w środku lasu
i w epicentrum świata

w moim domu
brama jest zabita dechami
a nie odgradza mnie od nikogo

na dachu domu
są dwa kolektory słoneczne
niepotrzebne
woda i tak prawie kipi
od panujących tu emocji

jeszcze nie iskrzą
kontakty
... i gniazdka
ale atmosfera
bywa naładowana

za winklem mojego domu
zakrzywia się czas

kwiaty rosną tu
na odcinku
między kuchnią
a łazienką
i pachną poziomkami
bez podlewania

a na parapetach
okiennych
w doniczkach
hoduję miłość

wymaga uwagi

czasem podsycha
ale korzenie
ma zdrowe

wyzwanie

M. Kowalskiemu

niech dziś płonie ogień
pośrodku stołu
wyzygam was na pojedynek
na spojrzenia

wódka wątpliwości
pasztet niepokoju

ataki sygnalizujemy
wymownymi chrząknięciami
nie celujemy w serca
oszczędzajmy kobiety
(to inny rodzaj gry)
pod stołem nie wolno się kopać
a leżących dobijać

kieliszki w górę
do boju
niech płoną
spojrzenia
i myśli
i obrus
pośrodku stołu

pod stołem
ubita ziemia
zamiast sufitu niebo
i gwiazdy nad głowami

słowa - widelce
spojrzenia - noże
szermierka spojrzzeniami

kochaj i rób co chcesz

kręci się wszystko w zamieci
wiruje dym z kominów
suche liście i śmieci

... i słowa w głowie

nie czas teraz na wiersze...
serce płonie
głowa płonie
ręce płoną

szaleństwem

filetowanie - skurowanie
patroszenie - wybebeszanie
zabijanie - rymowanie

jaka piękna katastrofa
z kupą kości w tle
płonie ogień na ołtarzu miłości

żywa kropla potu
i martwej krwi
powietrze klei się jak lateksowe rękawice

wszystkie obszary
i podobszary działań
przebiegały zgodnie
z założeniami

... pierdolić wasze wartości

spojrzeniami
meldujemy wykonanie zadania
sobie nawzajem

to dobry materiał
na wiersz

wiatr ucichł
gwiazdy zgasły
i nicość wyziewa
i chwilami błyska

eskapada
via Kraków
... dokąd ?

psy zamilkły i milczą
brudna czerń spowiła Rakowiska

post

upadłem
na wszystkie kolana
swędzą mnie kości
z miłości
palcem
zatykam dziurawe serce
by ducha nie tracić

odstawiam mielonkę i ogórki
jem tylko chleb świętojański
smarowany dobrymi chęciami
i piję niebiańską rosę
gazowaną
z bąblami

podpaliłem stary świat
wyszorowałem
sumienie i nogi

wytrwam następne
czterdzieści lat
bez trwogi

na stosie płonęły
zazdrość nienawiść
gniew pycha i złość

pijaństwo tylko się tliło

w ogrodzie posadziłem
nadzieję i miłość

rano

codziennie rano
sklejam się
z milionów części na nowo

zamykam starannie
sekwencje snów
w folderach głowy

zapisuję na dysku
potylicznym

inne kobiety w snach
to nie moja wina

zmywam z twarzy winę
i resztki snu
skrawki niepamiętania

i
golę się
polewam się
maluję się
dostrajam się
niespiesznie

rano

deszcz siąpił

wyjąłowione mózgi
wystają z czeluści czerepów
blade jak meduzy

tam na plaży
wiał wiatr

czułem że
właściwie nic się nie
wydarzyło

niepokojący
ruchomy cień
na suficie świata
o który siąpił deszcz
nie wyglądał dobrze

niedomknięte powieki domów

tam nie ma nic
burzy mózgów nie będzie
deszcz siąpił w czeluście czerepów

1991

***

A. Dudykowi

odbijmy się
od trampoliny nawyków
kieraty zachowań
odrzyjmy z szat
bez przeproszania
wstańmy od stołu
bekając życiu w twarz

żeglujmy
z głowami w chmurach
bez skrzydeł

dłużej nie czekając

wiatr odnowy w kurtki nabierajmy
ze starym zrywając

jak w żagle
aż balonom stawały się podobne

idziemy
zwarci
odważni
młodzi
uważni
na bój
z wiatrakami

ech życie!
wódka przepijając chwile zwątpienia
i dalej

po horyzont
po kres
po skraj

1991

teczka

mam w pokoju teczkę
tekturową
zapinaną na guzik
trzymam w niej
skrzydlate marzenia
wycinki z gazet
życiorysy ciekawych ludzi

i słońce w niej trzymam
i suszone liście

mam teczkę w pokoju
z przegródkami wieloma
trzymam w niej
niedokończone listy
do Boga
i do niej
i ciekawe słowa

zdziwienie w niej trzymam
nad światem
i wiatr trzymam
i suszone liście

moja teczka z Pepco
miała być do pracy

jest koloru nijakiego
i nie była droga

są w niej
moje wiersze
rysunki i plany
kopie dowodów
na istnienie Boga
chowam w niej też swoje myśli
te skryte
i szczęście...

wszystko w niej chowam
co cenne
co jeszcze?

deszcz
wiatr
liście ...

szara na zewnątrz
w środku tęczowa
tania teczka
z Pepco

jakże kolorowa
... dla syna

anioł

co tak łypiesz
błękitem nieba
rozlanych źrenic
aniele

kusisz nieśmiertelnością
stróżu mój

po co pukasz
berłami kości
do drzwi

nie wiem
może kiedyś ci otworzę

teraz walka dobra ze złem
po nocach mi się śni

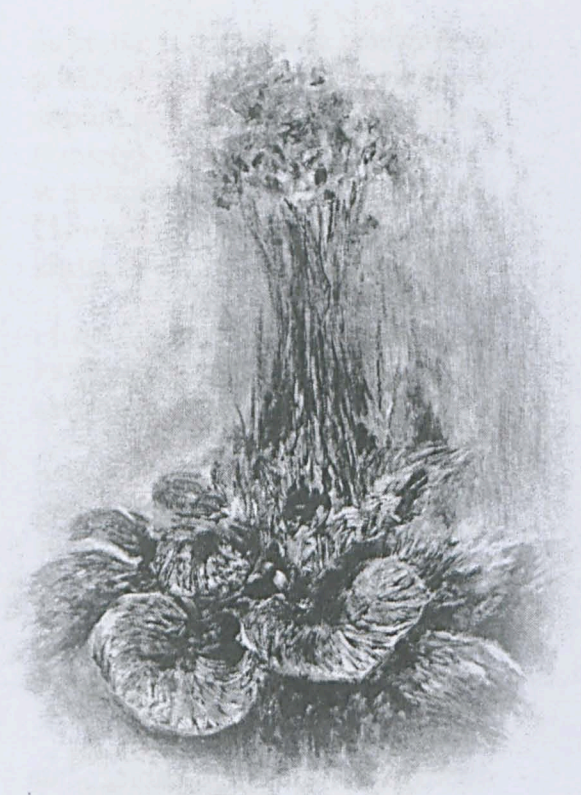
*Berta**synowi*

baleroniasty mops
już śpi
czarna maska Zorra
bałwankowata głowa
świszczący oddech
wirujące gałki oczne
jak chińskie piłeczki
tylko niewidoczne
(maska Zorra)
faza REM
bałwanka mopsa

kwiecistych łąk bezkresy
„Rafik” w puszcze – delikatesy
baleroniasty mops wciąż śpi

*tu splatam marzenia
z warkoczem komet
oswajam strach zaplątany
w chwiejne nogi krzesel ... (P. K.)*

w anturazu liści

chata

na krawędzi świata
w pół drogi donikąd
owiana zapachem lata
i wczesnej jesieni
(zima nie ma zapachu
jest martwa do wiosny)
stoi drewniana chata
na wydętej ziemi
wokół badyle lebiody i osty
to tu nocami obserwuję gwiazdy
w szczelinach podłogi
i trajektorie planet
w galaktykach desek
tu splatam marzenia
z warkoczami komet
oswajam strach zaplątany
w chwiejne nogi krzesel

i duszę zszywam
rozprutą zwątpieniem
srebrnym ściegiem nici babiego lata

to tu spieram się z Bogiem
w pół drogi donikąd
na brzegu sinej rzeki
na krawędzi świata

katedra

na zrębie pagura
z widokiem na rzekę
w piołunu zapach owinięty
(i mięty)
w anturażu z liści
i kawałków nieba
siedzę

i trzeszczą świerszcze
i szumią trawy
skrzypią drzewa

nad głową
wiatr w czuprynie
starej wierzby hula

dziś nic mi
nie trzeba
i niczego nie chcę

w katedrze
z blasków słońca

i kawałków cienia
na brzegu sinej rzeki
na zrębie pagura

sen

kukły wyobraźni
ocierające się o wieczność
nad ranem

taniec
na krawędzi rzeczywistości
w siedmiomilowych butach
z przytupem "Burdello bum bum"

to "in flagranti" z Monicą Bellucci
w Serpelickiej stodole
i spacer po dachach starego miasta w
Hadze
z ukochaną babcią
czemu w Hadze ?

spór w Serbince z Heideggerem
w temacie spraw nieistotnych
w istotnych nie ma nic do powiedzenia

"Serbinki" też już nie ma

wypasanie niebieskiej krowy
z obrazu Chagalla

w Niemirowie
tam jest najbardziej słodka trawa
różowa

nad ranem mróz lizał szyby
w desenie bezbarwne
skłębionych kwiatów
i lodowych gwiazd

i marzły marzenia senne
kłębiące się pod powalą odcieniami
szarości

możliwe stawało się niemożliwym
świt wstawał z kolan
wrzaskiem wron

multikolorowy ptak

multikolorowy ptak wypluty
z głębi nocy
jak pestka
czereśniowa dusza
przeleciał przez ogród
seledynową smugą
na berberysie usiadł

szczęśliwy ruchem skrzydeł
zdziwiony czernią nocy
dożywający rana
dzięki pestkom słonecznika

piękny istotnie
jak świętego dusza

widziałem go jak oddychał
zapachem kwiatów
i papierosowego dymu
nic sobie nie robił ze spojrzeń
najpiękniejszych kobiet

nawet się nie rumienił
czerwonym będąc
jak ogień

już o świcie
widziałem
skrzydła miał jak Ikar
na skórzanych paskach
i wcale pięknie nie fruwał

w rozmowie był nudny
przy jedzeniu mlaskał
i szarzał z blaskiem dnia
jak szarzeń może twarz

multikolorowy ptak
z głębi nocy wypluty
spłaszony bólem głowy
i suchością przęłyku
odleciał

kolorowy tak krótko

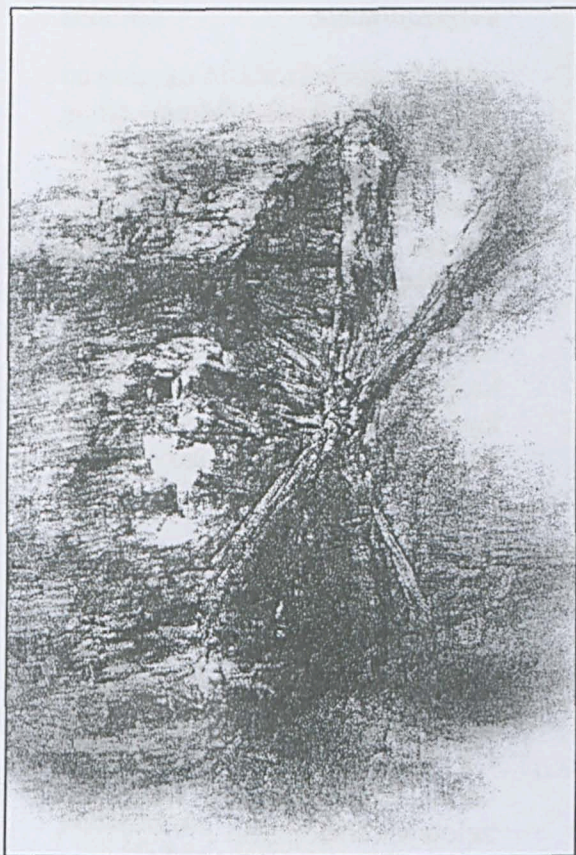
pędzle

przypinam skrzydła
i lecę
lotem koszącym
nerwowym
przed siebie ciągle
do przodu

mój azymut widnokrąg
to za grabowym lasem
karną kolonią pokrzyw
pełną drogą
wzdłuż płotu

wszyscy w domu już śpią
gdy przelatuję
nad czerwonymi łunami
gasnących pogorzeliisk
i ruinami domów
z rozpaloną głową

ja i moje skrzydła
pędzle
feeria kolorów

wierszopisanie

oswajam ciszę
majestat zimowych tchnień
wypełnia pokój

czerń wieczoru
zastyga
na białej kartce
wronami liter
ożywa
kroplami natchnień
kanciastych rymów
i zadumań

wirujący śnieg
lepi się w tańcu
plącze słowa
gubi rytm

mróz nadciąga
od strony pola
kury już śpią
odprawiam rytuały
żelowym długopisem
stół unosi się do góry
gwiazdy płoną
jak lampy

ja tylko oswajam ciszę

zbieracz

na szeroko rozstawionych nogach
gonię wzrokiem uciekające obłoki
wiążę w pęczki
dobieram do siebie
stanem puszystości
odcieniami
pudrowego różu
i stopniem skłębienia

gradientami
kobaltowych szarości
zawartością nieba
i poziomem wydęcia

kolekcjonuję chmury
jak znaczki
i obłoki
jak zdjęcia

układam w głowie seriami
bok do boku

ja marzyciel
o wyglądzie osiłka
obłoki gonię przez życie

niepewnie...
w rozkroku

miłośnik poezji

dziś rano
uniosłem się nad podłogę
bez podskoków i napinania

i nie istnieli ludzie
i nic mnie nie obchodziło
tak bez wielkiego starania

nawet nie zamykałem oczu
w ogóle się nie bałem
nie rozkładałem rąk
do lotu
jeszcze ktoś by pomyślał
że wariat

wcale nie byłem pijany
i nie czytałem książek

o aniołach
ptakach
świętych kościoła
ani o samolotach
tylko poezję
i to nie najwyższych lotów

ja znam się na lotach

ekspres kawowy mój
sygnał dźwiękowy
chodnik mój pas lądowy
zwabiony zapachem kawy
wylądowałem w kuchni
obok stołu
ja stukilowy ptak

na wznak

sen II

zasypiam
w rytmie na dwa

czarny aksamit
nocna uwertura
synkopowane uderzenia serca

w rytmie na dwa

melodia wdechów
echo wydechów

nocna muzyka
senny podkład
podróży na drugą stronę

puls podbity basem
w rytmie na dwa

bezkresne łąki
pasących się owiec
daleki dźwięk saksofonu

w rytmie na dwa
na dwa

jesień

Rodzicom

zamigotałaś do mnie zalotnie
koronką rzęs utkanych
z rudości liści
i trzepotu wronich skrzydeł
pojawiałaś się
tylko na chwilę
rozpalając namiętności
ognistych berberysów
i rozpacz bodiaków
odbitych w kałuży

zamiera życie
w obkurczonych liściach

omiotłaś mój świat
jakby od niechcienia
zapachem jabłek i
zbutwiałych liści
podparłaś granitowe niebo
nadzieją barw
płonących krzewów

szepty z dna szuflady

G. Michałowskiemu

spotkaliśmy się
przypadkiem
na schodach

my
poszukiwacze wzruszeń

ciszą
skrzypiały ich przeguby
w aksamitnym zmierzchu
wchodziliśmy jak w niebo
z nadzieją

były tu słowa
płomienie świec
i występy natchnionych poetów

...oklaski

nie było tu wierszy

wzdęty patosem wieczór

pachniał kawą

i jeszcze trwał

gdy o coś zapytałeś

coś ci odpowiedziałem

prawie

na „do widzenia”

później

pokazałem ci

strzępy przeszłości

i ślady

wyszeptanych w ciszy słów

z samego dna szuflady

zobaczyłeś w nich wiersze

świat ma szczeliny

Brunonowi Schulzowi

zbierać sny po ulicach
i marzenia w zaułkach
podwórek
obrosłych bodiakami

skradzionymi spojrzeniami
oswajać samotność
rozbłyskami chwil
opisywać świat
wnikać w jego szczeliny
zgłębiając ich istotę

urodę zachodów słońca łapać
w siatkę na zakupy
i wiatr w poły płaszcza
pod nim chować też skrzydła
czekając na odpowiedni moment

co za rozkosz

uchwycić rytm wdechów i wydechów
prowincjonalnego miasteczka
ocalić od zapomnienia
krzywiznę płotów
senną atmosferę
i stukot kół dorożki

nadawać im rangę powagi
i królewski majestat
magicznych tchnień

to takie proste czynności
rejony wielkiej wyobraźni
w bezmiarze geniuszu
szukanie wąskich szczelin świata
w teatrze terażniejszości

pół kilo marzeń
i garść cynamonowego snu
na drogę ...
na chleb z niebiańskiej mąki

aż w końcu słońce gaśnie
a niebo wzbiera
atramentową czernią
staje grozą i trwa
aż pęka deszczem łez
... i łka

... już czas
przyпинaj skrzydła Bruno
...leć
to twój lot do wieczności

mały a wielki człowiek
epilog nieskończoności

wielki wóz

na południowy wschód
od zimowej konstelacji
gwiazd
szedł drewniany koń
ciągnął wielki wóz
po drodze był nasz dom
i las

wyładowany
strzępami błękitu
magicznych tchnień
lśnieniem
popołudniowych zadumań
i sennych kontemplacji

poranną czerwienią
buńczucznych manifestów
niezgody na świat
szarością zmierzchów szarych dni
rozbłyskiem
objawionych prawd

wypełniony
krzywymi rymami
jeszcze nienapisanych wierszy

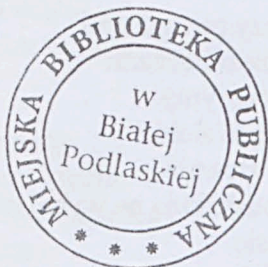
tonacjami zgaszonych barw
mających się narodzić obrazów

i śpiewem ptaków

drabiniasty wóz
trzeszczy przegubami
turkocze obręczami
kanciaste rymy
tulą się do siebie
kolory zlewają
... i podskakują na wybojach
trzęsą się
wypadają...

zbieram
ich pogubione strzępy
skrawki snów
w bieli bladego świtu
zziębnięte i niczyje
(żywe)
utyłane w srebrnym pyłe księżycy
piachu
i resztkach nocy

*i nie deptaj mi po butach
niech twoje włosy
pachną szampanem
... tańcz (P. K.)*

Treść

Wstęp	3
<i>ściegi miłości</i>	
ona	8
fastrygant emocji	10
hodowca uśmiechów	12
nasz kod	14
wiklinowy koszyczek	15
[październik rozsiadł mi się]	16
do niej	18
spacer	20
do Basi	22
uczę się ciebie	24
narodziny planet	26
listopadowo	27
<i>mrowienie w sękach</i>	
wieczorne impresje	30
rzeczy ważne	31
za sto lat	32
wspomnienia	34
dziurawe serce	36
wieczór z ryżem	38
błysk	40
Grabarska 89	42
wyzwanie	44

kochaj i rób co chcesz	46
post	48
rano	50
deszcz siąpił	51
[odbijamy się]	52
teczka	54
anioł	56
Berta	57

w anturażu listci

chata	60
katedra	61
sen	62
multikolorowy ptak	64
pędzle	66
wierszopisanie	68
zbieracz	69
miłośnik poezji	70
sen II	72
jesień	73
szepty z dna szuflady	74
świat ma szczeliny	76
wielki wóz	78

XIII B
- Kow

Piotr Kowieski urodził się w 1968 r. w Białej Podlaskiej. W latach 80. był współzałożycielem białskiego zespołu „Tabes”, który w 1986 i 1987 r. występował m.in. w Jarocinie. Od wielu lat zajmuje się malarstwem. Jego wystawy prezentowane były: w 2012 r. w Galerii Podlaskiej w Białej Podl., w 2014 r. w Galerii Schody w Warszawie, w 2016 r. na Polskim Festiwalu Sztuki „Orzeł” oraz w Terespolu. Jest członkiem ZPARP. Jako poeta zadebiutował w 2015 r., najpierw w „Gościńcu Białskim”, a następnie w „Podlaskim Kwartalniku Kulturalnym”. Jego wiersze drukowane były także w Mińsku na Białorusi (miesięcznik „Maładost”), miesięczniku „Akant” (Bydgoszcz) oraz antologii Poeci Polscy (2016). W 2016 r. został laureatem Ogólnopolskiego Konkursu Literackiego im. J. I. Kraszewskiego (I nagroda w kategorii prozy). Jego wiersze przepełnione są unikalnymi wyobrażeniami i zwrotami, zauważalnie prowadzącymi ku fantastyce, podobnie zresztą jak i plastyczna twórczość tego podlaskiego poety.